

1

Günler süren yağmurdan sonra bulutlar kayboldu. Güneş, ıslıl ıslıl yüzünü gösterdi. Yıkılan doğanın renklerine canlılık gelmişti. Ağaçlardan birinin kökünden kahverengi, pırıl pırıl bir şerit uzanıyordu. Yuvalarına hiç durmadan yaprak taşıyan karıncalardı bunlar. Yapraklar yemek için değildi. Onlar çiftçiydi ve yuvalarında yetiştirdikleri mantarlarla besleniyordu. İnce ince doğradıkları yaprakları tarlalarına gübre olarak seriyorlardı. Sözcüğün gerçek anlamıyla tarım yapıyorlardı. Tüm karınca kolonileri gibi onların da neredeyse tamamı kadınlardan oluşuyordu. Erkeklerin, yavruların babası olmak dışında bir işlevleri yoktu. Zaten çok kısa yaşıyorlardı.

Genç ve güzel bir karınca, ağır yüküyle yuvaya kadar hiç dinlenmeden geldi. Yuvanın ağzı toprak bir

tümseğın tepesindeydi. Çıtır Karınca, yükünü tümsekten yukarı sürükleyerek çıkardı. Girişte bekleyen nöbetçiler, gelen karıncaları koklayarak kontrol ediyordu. Bu çok gerekli bir uygulamaydı; çünkü hırsızlar da gizlice içeri girmeye çalışabiliyordu. Cadaloz Karınca,

– Bu koku bana biraz tuhaf geldi, dedi.

Külyutmaz Karınca da hemen koştu ve antenleriyle yuvaya yeni gelen karıncayı kontrol etti:

– Evet, bana da tuhaf geldi.

Çıtır, kaşlarını çattı:

– Nesi tuhafmış?

– Sen sus, dikkatimi yoğunlaştırmam gerek, dedi Külyutmaz.

Çıtır, öfkeyle yükünü bıraktı ve onu uzun uzun incelemelerini bekledi. Sırayla bir Cadaloz, bir Külyutmaz kokluyordu. Yeterince kokladıklarına karar verdikten sonra durup birbirlerine baktılar. Cadaloz,

– Bana hâlâ biraz tuhaf geliyor, dedi.

Külyutmaz onu destekledi:

– Kesinlikle tuhaf!

– Nasıl tuhaf, dedi Çıtır.

– Bizim tanıdığımız koku değil bu, dedi Cadaloz.

Bu arada öteki bekçiler diğer işçi karıncaları kontrol etmeye devam ediyordu.

– Giremezsin, dedi Külyutmaz. Hemen terk et burayı!

– Nasıl giremem, dedi Çıtır öfkeyle. Sabahtan beri kaç kez geçtim buradan.

Cadaloz göğsünü şişirerek ona doğru yürüdü:
– Bizi zor kullanmaya mecbur etme. Hemen git buradan!

Külyutmaz da Çıtır'a doğru bir adım attı:

– Kendine hırsızlık yapacak başka yuva bul!

Çıtır, öfkeyle başını iki yana salladı:

– Saçma sapan konuşmayın, dedi. Burası benim yuvam.

Bunu söyledikten sonra da yükünü tekrar omuzladı. Yoluna devam etmek üzere birkaç adım atmıştı ki

kıyamet koptu. Cadaloz ve Külyutmaz birlikte yaygaraya başladılar:

– Kırmızı Alarm! Kırmızı Alarm! Sızma var! Sızma var!

Aynı anda da Çıtır'ın üstüne saldırdılar. Çıtır öfkeden kıpkırmızı oldu. Omzunu ısiran Külyutmaz'a sert bir tekme attı. Külyutmaz sırtüstü yere düştü. Cadaloz hemen Çıtır'a karşılık vermek için hamle yaptı. Çıtır, ona getirdiği yaprakla vurunca Cadaloz yere yıkıldı. Bu sırada diğer bekçiler kargaşanın olduğu yere doğru koşturmaya başladılar. Çıtır iğnesini çıkardı. Sırtını duvara verip iğnesini savurmaya başladı. Zehirli değildi, ama yine de fena halde can yakabilirdi.

Bekçi karıncalar Çıtır'ın etrafını çevirdi. Yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyorlardı. Çıtır'ın arkasında duvar, önünde kendi yuvasının bekçi karıncaları vardı. Yine de hiç korkmuyordu. Sonuna kadar dövüşmeye hazırdı. Cadaloz ona doğru sıçradı. Çıtır hızla yana kaçınca Cadaloz duvara çarpıp yere düştü. Külyutmaz, Çıtır'a doğru zehir kesesinden bir parça asit püskürttü. Çıtır tam zamanında eğildi. Asit yerden kalkmaya çalışan Cadaloz'a isabet etti.

– Kör oldum, kör oldum, diye bağırmaya başladı Cadaloz.

Bir yandan da olduğu yerde çıldırmış gibi dönüyordu. Çıtır'a çarptı ve onun düşmesine neden oldu. Bekçilerin hepsi aynı anda yerdeki Çıtır'ın üzerine atladı.

Çıtır onlara karşı koymak için öfkeyle tüm gücünü kullanıyordu.

– Kollarını tutun! Isırın!

Bekçiler birbirlerine cesaret vermeye çalışıyordu.

– Ne oluyor burada? Burada ne oluyor?

Yuvadaki iki bin karıncanın neredeyse tümünün tanıdığı bir sestir bu. Bir anda kargaşa durdu.

– Ne oluyor, dedi Teyzekarınca.

Sorusuna yanıt beklerken bir yandan da neler olduğunu anlayabilmek için dikkatli gözlerle etrafına bakıyordu.

– Yuvaya sızmaya çalışan bir hırsız yakaladık, dedi Külyutmaz gururla.

Teyzekarınca, çok az heyecanlanırdı. Her zaman kendinden emin bir hali vardı. Yine öyleydi.

– Hırsız mı? Hani nerede, diye sordu sakince.

– İşte burada, diye bağırdı Cadaloz. Burada! Burada!

Fena halde acıyan gözlerini hâlâ açamıyordu. Bu yüzden nereyi gösterdiğini bilmiyor, her yeri gösteriyordu.

– Biz tanıdık. Kokusundan tanıdık. Bizim yuvanın kokusunu taklit etmeye çalışmış, ama bizi kandıramadı, dedi.

Teyzekarınca, hırsızı görebilmek için etrafına dikkatlice bakındı. O yuvadaki her karıncayı neredeyse tek tek bilirdi.

– Kaçtı mı, diye sordu.

Bekçilerden biri üstünü başını silkelemekte olan Çıtır'ı gösterdi:

– İşte burada.

– Çıtır mı, dedi Teyzekarınca.

– Çıtır mı, dedi Cadaloz şaşkınlıkla.

– Onu tanıyor musun, dedi Külyutmaz.

– Tanıyorum tabii, dedi Teyzekarınca. Bizim yuvadan o.

Çıtır silkelenmesini bitirdi. Külyutmaz antenlerini Çıtır'a doğru eğdi. Kokusunu incelemeye çalışıyordu. Çıtır ona öfkeyle bakınca korkup geri çekildi.

– Ama kokusu biraz tuhaf, dedi Cadaloz.

Teyzekarınca, Çıtır'a yaklaştı. Silkelenmesine yardım ettikten sonra antenlerini eğip onu kokladı.

– Evet, biraz tuhaf kokuyor.

Cadaloz ve Külyutmaz buna sevindiler. Teyzekarınca'nın ardından tekrar ettiler.

– Tuhaf kokuyor! Tuhaf kokuyor.

Teyzekarınca, Çıtır'ın sırtına yapışmış sakız gibi bir şeyi çekip aldı ve Külyutmaz'la Cadaloz'a doğru uzattı.

– Bizim yuvanın kokusu ve çam reçinesi, dedi.

Cadaloz'la Külyutmaz bu kez Teyzekarınca'nın sözünü tekrarlamadılar. Teyzekarınca'nın uzattığı reçineye şaşkınlıkla baktılar. Cadaloz'un gözleri hâlâ fena halde yandığı için bunu yapması zor oldu.

– Yanlılık olmuş, dedi Teyzekarınca. Daha dikkatli olun.

– Özür dilerim, dedi Külyutmaz Çıtır’a.

Cadaloz da ona katıldı. Çıtır somurtkan bir yüzle,

– Önemli değil, dedi.

– Tamam, herkes işine devam etsin, dedi Teyzekarınca.

Karınca lar dağıldı. Bir yandan da yaşadıkları heyecanı değerlendiriyorlardı.

– Çok cesurmuş, dedi birisi.

– Ne cesuru, aptalmış. Az daha canından olacaktı.

– Nasıl dövuştüğünü gördün mü?

Teyzekarınca ise Çıtır’ın yüküne yardım etti. Birlikte yuvanın içlerine doğru gittiler.

***

Olanları onlarca çift göz seyretmişti. Bunlardan biri de yuvanın dışındaydı. Teyzekarınca’yla Çıtır uzaklaşırken o da hızla yuvanın girişindeki tümsekten aşağıya doğru koştu. Daha doğrusu yuvarlandı. Adı Aylak’tı. İner inmez çimenlerin arasında nefes nefese koşmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine bağırıyordu:

– Buldum! Buldum!

Biraz sonra kendini düzeltti:

– Çam bulmalıyım! Çam bulmalıyım!

Sevinç içinde, hoplaya zıplaya yuvadan uzaklaştı.

***

Teyzekarınca, yükünü bırakana kadar yardım etti Çıtır'a. Tam dönmüş giderlerken arkalarından sert bir ses geldi:

– Hey, beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?

Bu huysuz sesin sahibi minicik bir karıncaydı. Adı da Miniminnacık'tı. Sesi, cüssesine inat kocamandı. Gelen yaprakları doğrayıp tarlaya serilmeye hazır hale getiren karıncalardan. Çıtır'la Teyzekarınca'nın bıraktığı yaprağı çekiştirmiş, ama yerinden bile kıpırdatamamıştı. Teyzekarınca'yı görünce bağırdığı için utandı.

– Şey, bu bana göre biraz fazla ağır da, dedi.

– Seni değil, kendini öldürmeye çalışıyor.

Teyzekarınca bunu söyledikten sonra Çıtır'la birlikte Miniminnacık'ın yanına gitti. Yaprağı onun çalışacağı yere kadar taşıdılar ve tekrar döndüler. Çıtır, yeni bir yaprak daha getirmek için hemen yuvadan çıkmak istiyordu.

– Nereye, dedi Teyzekarınca.

– Çalışmaya, dedi Çıtır.

Teyzekarınca gülümsedi:

– Bugün kaçınıcı kez çıkıyorsun?

– Bilmiyorum.

– Gel benimle, dedi Teyzekarınca.

Birkaç adım attıktan sonra geri döndü. Olduğu yerde dikilmeye devam eden Çıtır'a baktı.